

Lambeëtes Nuits van Koninklijk Kerkraads Mannenkoor St. Lambertus, februari 2024

Paasmis 2024

Evenals in 2023 voert KKM St. Lambertus op Paaszondag 31 maart een bijzondere mis uit van de Zwitserse componist en koordirigent Johann Baptist Hilber. Geboren in 1891 in Sankt Gallen studeerde Hilber muziek aan het Conservatorium in Zürich en aan de Muzikhochnschule in Keulen. Hilber heeft veel bijgedragen aan de muziekwereld, vooral op het gebied van kerkmuziek. De Messe die we zingen, heeft hij gecomponeerd in 1957 ter ere van martelaar en bisschop Leodegar. Hij was vanaf het jaar 659 bisschop in Bourgondië, Frankrijk. Leodegar wordt aangeroepen tegen blindheid en oogziekten en is de patroonheilige van de molenaars.

De vaste onderdelen Kyrië, Gloria, Sanctus en Benedictus zullen we driestemmig ten gehore brengen. Onze eigen bariton-solist Paul Jedamzik zal tevens de compositie 'Gratias' uit de Messa di Gloria vertolken. De fantastische tenorstem van solist Raimonds Linajs, die meegezongen heeft bij de Messa di Gloria, zal in de Paasmis ook te beluisteren zijn, met name bij het onderdeel Agnus Dei. Het koor zal de Messe nog aanvullen met enkele andere prachtige meerstemmige stukken.

Aanvang mis: Paaszondag 31 maart om 11.00 uur in de St. Lambertuskerk, Kerkrade Centrum.

De concertreis gaat door

Het definitief doorgaan van de voorgenomen concertreis naar Normandië op 24 oktober hing af van een voldoende aantal aanmeldingen. Inmiddels gaan we naar Normandië met 54 mannen, een voldoende aantal. De reisorganisatie bestaat uit de koorleden Nico Fiori en Carlo Dijkman.

Van ons eigen koor hebben zich 27 zangers opgegeven; zij verheugen zich nu al op het

samen zingen op bijzondere plekken en het bezichtigen van diverse historische locaties die Normandië sinds D-Day rijk is. Om de reis door te kunnen laten gaan heeft KKM aan de twee andere koren van onze dirigent, Rumpener Mannenkoor (RMK) uit Brunssum en Mannenkoor DSM in Geleen gevraagd of er zangers meewillen. Met nog de geweldige ervaring van Wales in 2018 in gedachten hebben zich spontaan twaalf zangers van RMK en zes zangers van DSM gemeld. Met ons meezingen is ook niet zo moeilijk met dezelfde dirigent Wim Schepers aan het roer. Op deze manier brengen we een volwassen koor van 45 zangers op de been. De verdeling van de opgegeven zangers over de vier partijen stemt ook tot tevredenheid, al zijn de baritons met 17 zangers wat oververtegenwoordigd. Kwestie van iets zachter zingen voor hen. Naast de zangers is het gezelschap nog aangevuld met negen niet zingende reizigers: twee passieve leden, vier leden van de Commissie van Bijstand, onze niet zingende secretaris en uiteraard onze gezamenlijke dirigent Wim Schepers zelf. Last but not least hebben we een arts aan boord, Guy Vijgen

werkt bij Meander met als specialisatie ouderenzorg, dus dat geeft ons wel een veilig gevoel. Dit keer gaat er geen pianist mee, we zullen de meeste concerten à capella zingen of we maken gebruik van een kerkorgel met plaatselijke organist. Voor de overnachting maken we gebruik van Grand Hotel de L'Esperance in Lisieux. Naast de heen- en terugreis zullen we vanuit dit hotel alle geplande uitstapjes maken met de eigen touringcar die de hele reis bij ons zal blijven. Alle aangemelde

reizigers kunnen nu acht maanden lang genieten van een stukje voorpret.

Inmiddels is een aparte groepsapp aangemaakt waarop we alle informatie met elkaar kunnen delen, wel zo handig. De dirigent is al druk bezig om het repertoire voor deze reis samen te stellen.

Van kolen delven naar auto's bouwen

Het kan niemand ontgaan zijn, deze maand rolde de laatste mini van de band en sloot de Nedcar autofabriek in Born noodgedwongen de deuren. Laten we nou bij de bassen een zanger hebben zitten die het werken bij de autofabriek nog meegemaakt heeft. Maar eerst starten bij het begin: Pierre Brieskorn leert het vak van loodgieter bij de Ambachtschool in Kerkrade. Zijn vader drukte hem op het hart om niet in de kolenmijnen te gaan werken, hij had daar zelf stoflongen opgelopen. Dus Pierre start zijn omvangrijke carrière bij een plaatselijk installatiebedrijf, waar hij zich het vak van loodgieter bij de Avondschoon in Heerlen eigen maakt. Hij vervulde zijn militaire dienstplicht bij de dienst Verbindingen als telegrafist, in 1956 vervroegd opgeroepen vanwege de Russische inval in

Hongarije, dus ook toen al zorgde Rusland voor de nodige spanningen in Europa. Omdat het na zijn dienstitijd toch niet lekker liep in de installatiebranche, kon hij de lokroep van de mijnen niet weerstaan, hij gaat als onderhoudsmonteur ondergronds aan de slag in de Domaniale kolenmijn. Hij herinnert zich deze mijn als een hele familiale mijn, iedereen sprak elkaar bij de voornaam aan van hoog tot laag. Veel dingen werden informeel geregeld, strenge instructies waren niet altijd aan de mijnwerkers besteed. Een groot verschil met de Staatsmijnen waar een formele structuur van opzichters de boventoon voerde. Pierre herinnert zich nog een anekdote van een collega, die een (toentertijd flinke) boete kreeg opgelegd van fl. 2,50 vanwege het zich stiekem laten verplaatsen met een transportband in een hellende mijngang. Op weg naar huis belt deze collega aan bij de vrouw van de opzichter, en verzint dat hij haar man fl. 2,50 had geleend op de mijn. De opzichter had gezegd dat hij die dan bij hem thuis kon terugvragen. En zo kreeg de collega het zogenaamd geleende geld van de echtgenote mee, zo had hij de opzichter weer teruggepakt.

In 1968 zag Pierre de sluiting van de mijnen aankomen en besloot hij tijdig naar ander werk uit te kijken. Hij kwam bij de firma Ploum terecht als installateur. "D'r jroeëse Ploum" had vooral werk bij andere grote bedrijven zoals bij DSM. Toen hier het werk opdroogde, ging Ploum de grens over om in Duitsland grote projecten uit te voeren. Zo is Pierre zelfs tijdens de Olympische Spelen in 1972 rond München terecht gekomen om mee te werken aan bouwprojecten. Hij

vertelt: "ik ging toen met het vliegtuig naar mijn werk, wie kan dat nou zeggen?" Hij mocht om de twee à drie weken naar huis. Echter, ten tijde van het Israëlische gijzelingsdrama lag vanwege de veiligheid het hele vliegverkeer stil. Bij al die buitenlandse projecten zat echtgenote Nettie met hun twee kleine kinderen alleen thuis, dus

hij kon maar beter op zoek gaan naar werk wat dichterbij huis. Dat vond hij bij de Akense firma Siro Hydrauliek, die geluidsarme pompen en motoren ontwikkelde. Dat vereiste precisiewerk tot op de zes-duizendste millimeter, dat was hem op het lijf geschreven. Toen

dit bedrijf in 1976 na een overname verder Duitsland in ging verhuizen, is Pierre niet meegegaan. Hij beproefde zijn geluk vervolgens bij de Nedcar in Born, die toen nog DAF heette. Als onderhoudsman in de carrosseriehal zag hij de modellen DAF 33, 44, 55 en vervolgens de Volvo's 66, 340, 440 en 460 voorbij rollen. In deze hal lasten de collega's in tweeploegendienst de onderdelen uit de pershal aan elkaar. Sommige onderhoudsklussen kon Pierre dan ook alleen in de nacht uitvoeren als de productie stilstond. "En nu werd ik met een taxi van thuis opgehaald, niet zomaar eentje, wie kan nou zeggen dat hij met een heuse Cadillac naar het werk ging?"

Nu stond Volvocar toch al bekend om zijn goede personeelsbeleid, de werkgever haalde veel uit de kast om het de medewerkers naar de zin te maken. Het voelde als één grote familie zonder haat en nijd onder mekaar, Pierre heeft er alleen maar plezierige jaren doorgemaakt. DAF had in Born zelfs een eigen koor opgericht onder de naam Guliks Mannenkoor, dat nog steeds bestaat.

Pierre kwam later terecht bij de afdeling Process Engineering, die probeert het fabricageproces van een auto zo efficiënt mogelijk te laten verlopen. Hij denkt nog terug aan diverse discussies met de constructeurs die voornamelijk hun kennis op de universiteit opgedaan hadden. Als enige collega met de nodige praktijkervaring moest hij leuk bedachte ideeën regelmatig corrigeren om ze praktisch uitvoerbaar te maken. Bij Pierre is dan ook het beeld blijven

hangen: "het waren goede autobouwers, maar een nieuw model helemaal van de grond af construeren, dat was heel andere koek". Hij heeft dan ook de nodige reorganisaties voorbij zien komen, het ging telkens op en neer. Hij is dan ook niet verbaasd dat Nedcar nu de deuren heeft moeten sluiten. Niet lang na de overname door Mitsubishi kreeg hij dan ook de vraag of hij vervroegd met de VUT wilde gaan, op 57-jarige leeftijd, om de positie van een jongere collega te behouden. En met zo'n aantrekkelijke regeling kon hij moeilijk nee zeggen. Collega's kwamen zijn naam nog jarenlang tegen in de procesontwerpen en dat vervult hem met trots.

Vanaf zijn prepensioen maakten hun twee kinderen met al hun verhuis- en verbouwplannen dankbaar gebruik van hun handige vader. En ook de eigen woning en tuin in Haanrade was toe aan een flinke opknapbeurt. Hij maakte toen ook kennis met de koorzang bij KKM: een voormalige zanger,

collega van Nettie, hoorde zijn mooie basstem tijdens een bedrijfsuitje met tieëkezingen en vroeg hem om eens naar een repetitie mee te komen. En zo kennen wij Pierre vanaf 1997 als een van de trouwste repetitiebezoekers. Ook hij heeft het meest genoten van alle concertreizen in het verleden: vooral Rome, Praag en Galway in Ierland zijn hem het beste bijgebleven.

Jubilarissen gehuldigd

Tijdens een drukbezochte jubilarissenviering in het Westhoes op 23 februari jl. werden onze jubilarissen van vorig jaar weer even in het zonnetje gezet. Ieder jaar weer organiseert de gemeente samen met de Klankstadfederatie Kerkrade deze viering om de jubilarissen van de verschillende verenigingen feestelijk in de spotlights te zetten. Een zeer gewaardeerd en inmiddels traditioneel initiatief. Wethouder Jo Paas en voorzitter André Krings en secretaris René Stevens van de Federatie wisten met een persoonlijke benadering iedere jubilaris te feliciteren. Onze KKM-toppers waren Gerrit van den Hurk en Frans Hummel, elk voor hun lidmaatschap van maar liefst 50 jaar!

Concertvideo KKM St. Lambertus

Tijdens de revue "Ins jans Angesj" vertolkten we het nummer "The Anthem", geschreven door Tim Rice en Benny Andersson en Björn Ulvaeus van Abba. Het lied draagt een krachtige boodschap over patriottisme, loyaliteit en de veerkracht van de menselijke geest in tijden van conflict. Het benadrukt de onbrekbare band met het vaderland, en portretteert het als een constante bron van kracht en liefde in een steeds veranderende wereld.

Luister naar dit prachtige nummer met begeleiding van violist Enzo Kok via onderstaande link: <https://youtu.be/ZquLAXRFMw4>

De herkomst

Graag houden wij u op de hoogte van onze projecten en activiteiten en ander koornieuws door middel van deze nieuwsbrief. Redactionele stukjes zijn o.a. geschreven door onze PR functionaris Ger Huijten e-mail pr@kkm-lambertus.nl
Suggesties en opbouwende kritiek graag naar zijn e-mail adres. Opmerkingen over de site en de ontvangst hiervan naar w.vanderputten@home.nl
Foto's en of andere gegevens zijn o.a. beschikbaar gesteld door de leden van KKM